

prima instanță - (Judecătoria Centru, mun. Chișinău) I. Chirtoaca
instanța de apel - (Curtea de Apel Chișinău) N. Budăi, V. Efros, I. Muruianu

Î N C H E I E R E

15 martie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului,
judecători

Valentina Clevadî
Galina Stratulat
Dumitru Mardari

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Eugeniu Borș împotriva Ministerului Afacerilor Interne și Inspectoratului General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne cu privire la anularea parțială a ordinului de sancționare disciplinară,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 08 decembrie 2016, prin care a fost respins apelul Inspectoratului General al Poliției și menținută hotărârea Judecătoriei Centru, municipiul Chișinău din 16 septembrie 2016,

c o n s t a t ă :

La 11 iulie 2016 Eugeniu Borș a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Afacerilor Interne și Inspectoratului General al Poliției, prin care a solicitat anularea pct. 2 din Ordinul nr. 336ef din 07 iunie 2016 „Cu privire la sancționarea disciplinară a unor angajați din cadrul Inspectoratului de poliție Orhei al IGP al MAI” și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a indicat că prin Ordinul nr. 336ef din 07 iunie 2016 „Cu privire la sancționarea disciplinară a unor angajați din cadrul Inspectoratului de poliție Orhei al IGP al MAI”, i-a fost aplicată sancțiunea disciplinară sub formă de mustrare aspră.

Susține că temei pentru emiterea ordinului menționat a servit ancheta de serviciu în baza raportului de autosesizare a angajatului Secției nr. 1 a DIE a IGP, locotenent-colonel de poliție Vitalie Stegărescu, privind acțiunile pretinse a fi nejustificate ale inspectorului operativ de serviciu al Serviciului de garda al Secției management operațional a Inspectoratului de poliție Orhei al IGP, maiorul de poliție Croitoru Iurie.

Astfel, s-a indicat că, în virtutea statutului sau de conducător nemijlocit, șeful Secției management operațional a IP Orhei al IGP, maiorul de poliție Borș Eugeniu, poartă răspundere pentru starea disciplinară și ordinea regulamentara din subdiviziune care o conduce, fiind obligat să educe subalternii săi în spiritul devotamentului față de patrie și popor, al fortificării continue a disciplinei de serviciu, regulilor de conviețuire socială și ordinii de drept.

Reclamantul nu este de acord cu ordinul dat în partea ce ține de sancționarea sa și consideră că angajatorul nu putea constata o careva abatere disciplinară în acțiunile sale întrucât nu a încălcat atribuțiile de serviciu, iar ancheta a fost una insuficientă, care nu a elucidat în substanță o abatere disciplinară.

Totodată, cu constatările pârâtului nu este de acord întrucât acesta eronat interpretează dispozițiile statutului disciplinar în acest sens.

Reține că însuși pârâtul menționează că reclamantul a fost pedepsit disciplinar pentru acțiunile subalternului său, care însă a fost pedepsit pentru fapta sa.

La fel, invocă reclamantul că pârâtul eronat a interpretat pct. 6 lit. i) și j), pct. 15 lit. g) ale Codului de etică și deontologie al polițistului, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 481 din 10 mai 2006, care constau în obligații ale polițistului și nu ale conducătorului, or conducătorul are obligația de întreprindere a acțiunilor cu caracter preventiv, adică de profilaxie, ceea ce la caz a avut loc.

Prin hotărârea Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 16 septembrie 2016 s-a admis parțial cererea de chemare în judecată.

S-a anulat pct. 2 din Ordinul IGP nr. 336ef din 07 iunie 2016 „Cu privire la sancționarea disciplinară a unor angajați din cadrul Inspectoratului de poliție Orhei al IGP al MAI”.

În rest, pretențiile s-au respins ca neîntemeiate.

La 19 septembrie 2016 Inspectoratul General al Poliției a declarat apel împotriva hotărârii primei instanțe, solicitând admiterea acestuia, casarea hotărârii Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 16 septembrie 2016, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care cererea de chemare în judecată să fie respinsă integral.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 08 decembrie 2016 s-a respins apelul Inspectoratului General al Poliției și s-a menținut hotărârea Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 16 septembrie 2016.

La 07 februarie 2017 Inspectoratul General al Poliției a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din Chișinău din 08 decembrie 2016 și a hotărârii Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 16 septembrie 2016, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care cererea de chemare în judecată să fie respinsă integral ca fiind nefondată.

În motivarea recursului recurentul a exprimat dezacordul cu decizia instanței de apel, reiterând argumentele de fapt și de drept invocate pe parcursul examinării cauzei în instanțele inferioare.

Totodată, a invocată că instanța de apel a interpretat eronat legea și nu a dat o apreciere cuvenită bazată pe o apreciere minuțioasă, completă și nepărtinitoare a tuturor circumstanțelor cauzei, ignorând temeiurile de fapt prezentate în instanța de judecată.

Prin referința din 14 martie 2017 intimatul Eugeniu Borș a solicitat respingerea recursului ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Astfel, având în vedere că recursul împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 08 decembrie 2016 a fost depus la 07 februarie 2017, în conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, acesta se consideră depus în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [*cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230*]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (*Luordo împotriva Italiei, pct. 85*). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (*Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45*).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CtEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (*a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39*).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (*Helmerts împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A*).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de Inspectoratul General al Poliției nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,

Valentina Clevadî

judecători

Galina Stratulat

Dumitru Mardari